



“Als verslavingsarts verdien ik mijn brood en als muzikant het beleg”

Gerard Alderliefste geniet intens van het leven. Zijn werk als verslavingsarts geeft hem voldoening omdat hij anderen kan helpen. In het weekend leeft hij zich uit op de Bühne met zijn band Alderliefste. Hij leeft, naar volle tevredenheid, in twee totaal verschillende werelden. Maar dat bereikte hij pas toen hij ontdekte dat hij niet tussen die twee beroepen hoefde te kiezen.

Gerard Alderliefste

Geboren op 23 juli 1964 in Friesland. Groeit met twee oudere broers op in Santpoort/Velsen. Na een studie geneeskunde in Amsterdam (1983 - 1990) werk hij van 1991 tot 1999 als verslavingsarts in verschillende vestigingen van de Brijder Stichting. Daarna verdient hij twee jaar lang als fulltime muzikant zijn brood met de band Alderliefste. In 2001 besluit hij om weer bij de Brijder te gaan werken. Gerard woont acht jaar samen met Karlijn (30) in Amsterdam. Zij werkt als bedrijfsleider in een horecagelegenheid.

Gerard Alderliefste (40): “Mijn interesse in biologie en vooral het menselijk lichaam was zo groot dat ik er na het vwo voor koos om geneeskunde te gaan studeren. Gelukkig werd ik meteen ingeloot. De studie Frans en het conservatorium leken me ook leuk, maar mijn voorkeur ging uit naar geneeskunde. Na het afronden van mijn studie schreef ik me in bij een uitzendbureau. Ik had geen vastomlijnd idee van wat ik wilde gaan doen. Het uitzendbureau kwam met een baan als arts in de verslavingszorg op de proppen. Dat leek me wel wat, mensen helpen die aan de zelfkant van de maatschappij leven. Acht jaar werkte ik als verslavingsarts bij de Brijder Stichting. Ik heb nooit hoeven zoeken naar een baan die bij me past; die kwam, gelukkig, meteen op mijn pad.

Het enige waar ik toch onrustig van werd, was het gevoel dat ik moest kiezen tussen mijn werk als arts en fulltime muziek maken. Met onze band stonden we op het punt van ‘de grote doorbraak’. We waren regelmatig te zien in het tv-programma *De vrienden van Amstel Live*, we zaten midden in de voorbereidingen voor het Nationaal Songfestival en we werden steeds vaker geboekt voor optredens. Om onze doorbraak een kans te geven en omdat ik wilde weten hoe het zou zijn om van de muziek te leven, nam ik ontslag. In het begin stond ik vroeg op om liedjes te schrijven, maar al snel kwam de klad erin. Na een heftig optreden sliep ik lekker uit en mijn discipline daalde naar een dieptepunt. Ik kwam tot de conclusie dat mijn productiviteit minder werd, terwijl ik had verwacht dat ik veel meer liedjes zou gaan schrijven. Het ging goed met de band, maar ik miste structuur in mijn leven.

Na anderhalf jaar nam de Brijder contact met me op; ze hadden een tekort aan verslavingsartsen. Ik besloot mijn werk weer op te pakken en vanaf dat moment ging het als vanouds. Genoeg inspiratie om liedjes te schrijven en de structuur van het werken gaf me rust. Dat heb ik kennelijk nodig om in balans te zijn. Waarom zou je moeten kiezen? Ik doe twee dingen die ik leuk vind en waar ik energie van krijg en het is prima te combineren.”

Een dagje meelopen met arts Gerard

Het is dinsdag 8.30 uur, Gerard begint zijn werkdag in het monumentale pand aan het Spaarne in Haarlem, waar de Brijder huist. Vrolijk begroet hij zijn collega's en gaat meteen aan de slag, want er is een verpleegkundige ziek en hij neemt haar werk over. En dat houdt in dat hij de medicijnen voor drugsverslaafden klaarlegt. De agenda vermeldt welke patiënten die dag hun methadon komen ophalen.

Om 9.00 uur staat de eerste patiënt bij het loket. De andere verslaafden komen niet opdagen. “Dat gebeurt wel vaker. Zo'n 30 procent van de verslaafden komt niet op een afspraak. Afzeggen is een uitzondering. Verslaafden zijn zo gericht op de korte termijn dat ze een afspraak over een week vergeten.”

Gerard werkt voornamelijk met heroïneverslaafden en mensen die een gecombineerde verslaving hebben: alcohol, drugs en medicijnen. “De meerderheid is chronisch verslaafd en die wil je een onderhoudsdosering methadon aanbieden, waardoor de heroïneverslaving wordt teruggedrongen en het gebruik minder wordt of zelfs op-

houdt. We willen de verslaving draaglijk maken en de schade beperken. Verslaafden voelen zich ‘beter’ door de methadon en zijn niet meer ziek. Daardoor gaat de levenskwaliteit erop vooruit en dat doel is groter en belangrijker dan ze ervan af te helpen, want dat is maar voor weinigen weggelegd. Het is een ernstige chronische aandoening, daar kom je niet zo makkelijk van af. Maar van de methadon ook niet, dat werkt ook verslavend. Het voordeel van methadon is dat het 24 uur werkt en dat de gebruikers niet meer ziek worden. Alleen de ‘flash’ blijft uit en als ze dat ervoor over hebben, krijgen ze een stabiel leven. De Brijder biedt verslavingszorg op maat. Het duurt zeker een week of zes voordat ze op de voor hen juiste dosering zitten. Meestal volgen de verslaafden ook gesprekken met artsen om ze te adviseren, te begeleiden en te motiveren.”

KLEINE KINDEREN

Het is 9.30 uur, het spreekuur van Gerard begint. Er staan vier consulten gepland. De eerste patiënt komt de spreekkamer

binnen. Hij vertelt over zijn huisvesting, zijn slaapproblemen en dat hij graag minder methadon wil gaan gebruiken omdat hij binnenkort aan het werk wil. Tussen neus en lippen door vertelt hij trots dat het zo goed gaat met z'n dochter. Zijn ogen glimmen als hij over haar praat. Gerard kent de man al dertien jaar. Hij wil graag afkicken, desnoods in een kliniek. Ze maken een nieuwe afspraak om verder te praten over een eventuele opname. “Deze man zou over een maand of twee opgenomen kunnen worden om af te kicken naar nog maar 1 of 2 methadonpillen per dag. En dan kan hij zonder problemen aan het werk.”



Een avondje stappen met muzikant Gerard

“Als dertienjarige jongen ging ik op blokfluitles, want dat hoorde bij je opvoeding. Maar al gauw verruilde ik de blokfluit voor een gitaar en volgde ik vijf jaar klassiek gitaarles. Op school en in mijn vrije tijd speelde ik in vele bandjes. Mijn helden in die tijd waren The Police en Herman Brood. Op een gegeven moment speelde ik in drie bandjes tegelijk. Dat was een beetje te veel van het goede. Samen met Luc de Bruin en Arnd Broeke besloot ik om het bij één band te houden. Luc stelde voor om mijn achternaam te gebruiken voor de band, daar ben ik nog steeds trots op. Van 1992 tot 2002 speelden we elke zondagmiddag in het Grand Café Luxembourg in Amsterdam. Een gouwe tijd! Elke keer was het weer een feestje.”

POWERCHANSONS

Amsterdam, zaterdagavond, tijd voor een feestje. Om half negen stapt de geluidsman het café De Heeren van Amstel binnen. Op het podium staat het drumstel al klaar. De geluidsman begint met zijn werk. Tegen de klok van negen komen de bandleden

binnen. Uitgelaten. “We hebben geracet om op tijd te zijn. We traden vanmiddag op bij de beurs ‘Bienvenue en France’ in de RAI en de organisatie vroeg of we nog een toegift wilden geven voor alle standhouders. Erg leuk, maar daarna moesten we haasten.”

Het café De Heeren is één van de favorieten van de band. “Als ik hier speel, ben ik toch een beetje gespannen van tevoren, omdat er veel bekenden zijn en ik graag wil dat ze een leuke avond hebben. Verder ben ik bijna nooit nerveus voor een optreden. De laatste keer was bij het Concours de la Chanson eind februari. Wij waren één van de tien kandidaten en het Concours werd gehouden in het theater De kleine Komedie. In de jury zaten onder anderen Liesbeth List en Annemarie Oster. We zijn tweede geworden en daar ben ik heel blij mee. Ik ben geen natuurtaent qua zang en om dan met zanglessen en veel oefenen zo ver te komen vind ik fantastisch.”

Het optreden start om half elf. Ze spelen drie setjes van elk drie kwartier. Het publiek stroomt binnen. Het is er druk en erg warm. De heren van Alderliefste staan te

► 10.00 uur. Een man komt binnen en neemt tegenover Gerard plaats aan het bureau. Hij heeft een terugval gehad: zodra hij geld heeft, gaat hij voor de bijl. Hij wil alles tegelijk: stoppen met 'bruin' (heroïne), de methadon afbouwen en stoppen met roken. Gerard overtuigt hem ervan dat dat iets te ambitieus is. Ze maken een plan van aanpak. Na het gesprek lopen ze naar het loket, waar Gerard de man de methadonpillen laat innemen. "Dosereren onder toezicht, afgekort tot DOT, is in sommige gevallen noodzakelijk. Zo zijn we zeker van de inname. Door ze te laten 'dotten', behandel je ze echter wel een beetje als kinderen. Maar hun gedrag is verstoord en vaak zijn ze blij dat jij het heft in handen neemt. Ik vind het interessant om die grenzen te bepalen en ze daarmee te helpen. Het dotten gebeurt ook om te voorkomen dat pillen doorverkocht worden. Maar je hebt er zelfs patiënten bij die de pillen uitbraken en ze dan toch verkopen. Die kosten aanzienlijk minder, uiteraard."

Het derde consult vervalst, want de man komt niet opdagen. Dus is er tijd voor een geval tussendoor. Er zit een man van rond de

vijftig in de ontvangstruimte. Hij is verslaafd aan speed, net dakloos geworden en is de vorige nacht in het ziekenhuis behandeld voor een abces in zijn been, veroorzaakt door het onhygiënisch spuiten van de drugs. Gerard hoort zijn verhaal aan en belt met het Leger des Heils. Er is een plek vrij op de ziekenboeg, daar kan hij drie dagen terecht.

WONEN, WERK EN WIJF

Na de lunch heeft Gerard tijd voor nog één consult voor een man die eigenlijk na het spreekuur binnenkwam. "Elke verslaafde heeft zijn eigen verhaal. Ik vind het interessant om te weten waarom ze verslaafd zijn geraakt. Ze hebben vaak een traumatisch verleden. Het zijn mooie, boeiende mensen die aan het overleven zijn. Wij kijken naar hen vanuit ons luxe leventje, met een dak boven ons hoofd, een cv, werk, een relatie. Wij waarderen ons leven met een voldoende, maar een verslaafde kan zichzelf ook een voldoende geven. Hun zes is voor ons een drie. Ook verslaafden kunnen een tevreden leven leiden, als ze maar de juiste behandeling en medicijnen krijgen. Je kunt alleen maar iemand helpen

als je naast het fysiologische ook aandacht besteedt aan het psychosociale aspect. Wij noemen het hier soms gekscherend de drie W's: wonen, werk en een wijf."

Van 14.30 tot 15.00 uur houdt Gerard telefonisch spreekuur. Hij praat met een patiënt die anderhalf jaar clean was en net een terugval heeft gehad. Daarna heeft hij de zus van een verslaafde man aan de lijn. Ze vraagt of zij zijn methadon kan komen ophalen omdat hij naar het buitenland moet voor zijn werk.

Gerard heeft zo'n 260 vaste cliënten waarvan er 111 zelf hun medicijnen bij de apotheek halen. "Het heeft me veel moeite gekost om de apothekers te laten meewerken aan dit concept, maar in Haarlem is het me gelukt. Een succesje. Het voordeel is ook dat verslaafden minder snel een terugval hebben, ze halen in de 'gewone wereld' hun methadon op. Als ze dat hier bij de methadonpost doen, komen ze foute vrienden tegen en kan het weer mis gaan. Als ik iemand vertrouw, mag hij of zij de medicijnen ophalen bij de apotheek."

Dit verhaal wordt meteen bevestigd door het volgende gesprek. Een jongen belt



omdat hij methadon nodig heeft. Gerard stelt zijn plan voor: "Zie het maar als een experiment. Ik heb ze verteld dat ik mijn handen voor jou in het vuur steek. De apotheker hoeft mij niet meer te bellen als jij iets komt halen. En als er toch iets is, bel me dan. Succes ermee."

GEEN STRESS

Een collega komt de kamer inlopen. Er is een noodgeval. Een Engelsman staat aan de receptie. Hij wil voor een paar weken methadon mee omdat hij vandaag nog naar Engeland moet, want er is een spoedgeval in zijn familie. "Geloof jij hem?" vraagt Gerard aan zijn collega. "Ja, hij liet me z'n

ticket zien." Samen praten ze met hem en hij krijgt de medicatie mee. "Als we er later achterkomen dat hij heeft gelogen, gebeurt dat natuurlijk niet meer. Je hebt soms niet in de gaten dat ze liegen. Dat is een nadeel van dit werk. Je legt iemand die mateloos is een grens op en dat pikken ze niet. Ik ben daarom ook een keer bedreigd door een verslaafde die zei: 'Er gaan koppen rollen en die van jou ook. Ik weet je te vinden.' De kans is klein dat hij het doet, maar je voelt toch even die angst."

Na het telefonische spreekuur komt er nog een consult tussendoor. Een vrouw wil graag slaappillen en valium hebben omdat ze door een moeilijke periode gaat. Gerard

schrijft een recept uit. Daarna moet Gerard op een holletje naar de GG&GD voor een vergadering. Eenmaal terug op kantoor werkt hij nog de dossiers van de patiënten bij.

Om kwart voor zeven uur gaat hij naar huis. Een hectische dag, maar van stress heeft hij eigenlijk nooit last. "Het is best een drukke baan, maar ik zet het werk onderweg naar huis al van me af. Thuis heb ik mijn piano en mijn gitaar om me te ontspannen. Dat is mijn 'verslaving': muziek." Hij lacht.

TEKST: INGA VAN FULPEN
/PSMEDIA PRODUCTIES

FOTO'S: NOUT STEENKAMP/FMAX



► swingen en te zweten. Het trio schakelt moeiteloos over van stevige rock naar gevoelige ballads en swingende funk. Ze spelen nummers van Doe Maar, The Police, The Poppy's; allemaal meezingers en lekkere dansmuziek. De covers worden afgewisseld met hun eigen Franstalige powerchansons. "Arnd stelde voor om op de Franse toer te gaan. Ik besloot het meteen serieus aan te pakken. Ik heb een jaar lang Franse les gevolgd en ik lees veel Franse boeken om mijn vocabulaire te vergroten. Ik schrijf meteen in het Frans en voordat het klaar is, ben ik al vier keer bij mijn lerares geweest om het te bespreken. De muziek is zo belangrijk voor me dat ik er een prijs voor wil betalen: de lichamelijke slijtage, twee keer zangles en twee op-

tredens per week. Tijdens de optredens leef ik me uit en ik wil graag het publiek laten genieten. Ik hoop dat de mensen even hun sores vergeten en dat ze ontspannen en blij weer naar huis gaan."

GROUPIES

De sfeer is goed, het café afgeladen. Op de rand van het podium zitten twee meiden van begin twintig in volle aanbidding naar Gerard te kijken terwijl hij een gitaarsolo weggeeft. "Ach, groupies zou ik ze niet willen noemen. Het zijn allemaal mensen die ons een warm hart toedragen. Ik ben al blij dat ze met ons repertoire meegroeien, want als je de Franstalige kant opgaat, weet je niet zeker of de fans dat waarderen."

Het is twee uur. Na het optreden beginnen de roadies en de geluidsman de boel op te ruimen. Gerard en Arnd hebben het makkelijk: ze hoeven alleen hun gitaar in te pakken. Luc moet z'n drumstel nog uit elkaar halen. De twee jonge meiden doen er alles aan om Gerard na het optreden te spreken. Dat lukt. Gerard pakt een biertje en gaat bij ze op het podium zitten. "Mijn ultieme muziekdroom? Nog wat meer landelijke bekendheid, maar verder ben ik tevreden zo. Mocht ik ooit weer voor de keuze staan om me alleen met de muziek bezig te houden, dan overweeg ik een sabbatical. Daarna zal het weer de vertrouwde combinatie worden van muziek en werk, dat past prima bij me."

Muziek CV van Alderliefste

- 1993 Gerard Alderliefste (leadzanger, gitaar) start samen met Luc de Bruin (drums, zang) en Arnd Broeke (bas, zang) het poptrio Alderliefste
- 1995 album *Life in Luxembourg*, een live-registratie van het feestje dat de band tien jaar lang elke zondag gaf in het grand café Luxembourg in Amsterdam
- 1997 single: *Na vannacht*
- 1998 single: *Incompleet*
- 1999 coveralbum: *Alderliefste*
- 2000 deelname aan het Nationaal Songfestival met *Evenwicht* (Fluitsma en Van Tijn)
- 2001 medewerking aan tv-programma *De vrienden van Amstel Live!*
- 2003 Grand Café Tournee door Nederland
- 2004 album *Je Maintiendrai*
- 2005 tweede prijs bij het *Concours de la Chanson*
- 2005 voorbereiding van zomerse campingtournee door Frankrijk en een tweede Franstalig album

Meer info: www.alderliefste.nl

Bon

Bij inlevering van deze bon bij één van de vestigingen van vanLeest Platenspecialzaken betaalt u voor de nieuwste cd van Alderliefste, *Je Maintiendrai*, slechts € 12,99 (i.p.v. € 17,99).

Looptijd: 12 mei tot 23 juni 2005



www.vanleest.nl

